

РЕШЕНИЕ

№ 3679

гр. София, 05.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 30.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **2615** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалбата на „Би Ем К.“-ООД – [населено място], представлявано от управителя М. С. срещу Решение № ПИ-58/27.02.2023г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на „Би Ем К.“-ООД – [населено място] срещу Разпореждане по молба за погасяване по давност на публични задължения с изх. №С230022-137-0001222/10.02.2023г., издадено от В. К. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение по съображения за неправилно приложение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Иска отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП [населено място] чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Срещу „Би Ем Кей“ ООД с ЕИК[ЕИК] е образувано изпълнително дело №180546748/2018г. по описа на ТД на НАП С.. На дружеството е изпратено

Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №С190022-048-0040287/25.02.2019 г., в което е посочено, че задълженията на същото са в размер на 5039, 60 лв., в това число главница в размер на 4634, 06 лв. и лихва в размер на 405, 54 лв., към 25.02.2019г., за неплатени задължения по ДОО, ЗО, УПФ, подробно посочени в Съобщението.

На 25.02.2019г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С190022-022-0011984/25.02.2019г. от В. К. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в У. Б. АД, за сумата от 5039, 60 лв. Изпратено е запорно съобщение до банката, на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 215, ал. 1, т. 1 от ДОПК. В отговор на изпратеното запорно съобщение е постъпило писмо с вх. №190022-000-0141602/22.03.2019г., в което от банката посочват, че сметката на „Би Ем Кей“ ООД е запорирана, няма наложени запори от други съдебни/публични изпълнители, НОИ, Агенция Митници, дружеството няма наета банкова касета.

На 07.02.2022г. в ТД на НАП С. е постъпило възражение с вх. №02-53-03-26/07.02.2023г., подадено от страна на М. С. – управител на „Би Ем Кей“ ООД, с което се иска погасяване по давност на публичните задължения по образуваното изпълнително дело срещу дружеството с период 2016г. – 2018г., подробно обективирани във възражението.

На 10.02.2022г. е издадено обжалваното Разпореждане с изх. №С230022-137-0001222/10.02.2023г. от В. К. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., във връзка с подаденото възражение за погасяване на публични вземания поради изтекла погасителна давност. Със същото се отказва погасяване, тъй като не е налице изтекла давност относно публичните задължения на дружеството, произтичащи от подадени от задълженото лице декларации /подробно обективирани в административния акт/ с период 2016г. - 2018г. в общ размер на 6302, 12 лв., в това число главница и лихва подробно описани в разпореждането. В издаденото разпореждане от публичния изпълнител, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, компетентния административен орган е изложил подробни мотиви, че задълженията на дружеството в конкретния случай не следват да бъдат погасени по давност, тъй като е налице спиране на давността, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Обжалваното разпореждане е връчено на 13.02.2023г. по електронен път.

С Решение № ПИ-58/27.02.2023г. на директора на ТД на НАП С. е оставена без уважение като неоснователна жалбата на „Би Ем К.“-ООД – [населено място] срещу Разпореждане по молба за погасяване по давност на публични задължения с изх. №С230022-137-0001222/10.02.2023г., издадено от В. К. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспореното решение, подадена е пред компетентния съд и в предвидения за това срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна. _

Предмет на съдебен контрол на настоящото производство са разпореждане по молба за погасяване по давност на публични задължения и потвърждаващото го решение на

директора на ТД на НАП С.. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, съдът намира, че то е издадено от компетентния административен орган и в рамките на неговите правомощия, и в необходимата форма. Същото се отнася и до контролираното с обжалваното решение акт. Процесното разпореждане е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, в съответствие с разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК, и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 226 от ДОПК и чл. 167 от ДОПК, в предвидената писмена форма и посочените в същата норма задължителни реквизити.

По материалната законосъобразност на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане съдът намира следното:

Спорният въпрос в производството е относно правилното приложение на погасителната давност.

Погасителната давност е институт, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездействия, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение. Като правна последица от действието на нормите за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими, и могат да бъдат платени доброволно (чл. 174 ДОПК) или да бъдат прихванати.

Давността не се прилага служебно, а само по направено възражение от длъжника. В случая жалбоподателят е направил възражение за изтекла погасителна давност на 07.02.2022г. Съдът счита, че възражението правилно е прието за неоснователно.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В чл. 172 от ДОПК се изброяват случаите, в които давността се спира или прекъсва. Според чл. 172, ал. 1 давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. В конкретния случай давностният срок е започнал да тече от 01.01.2017 г. /за задълженията от 2016г./, тъй като публичните задължения с период 01.01.2016г. – 31.12.2016г. не са платени в срока за доброволно плащане, а именно през 2016г. Видно от приложените по преписката документи на 25.02.2019г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С190022-022-0011984/25.02.2019г., като същевременно от страна на публичния изпълнител е изпратено Запорно съобщения до търговската банка, основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 215, ал. 1, т. 1 от ДОПК. Видно от доказателствата по преписката ТБ „Уникредит Булбанк“ АД е приела запорното съобщение, като е изпратила и отговор до публичния изпълнител, в който е посочено, че сметката на „Би

Ем Кей“ ООД е запорирана. С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С190022-022-0011984/25.02.2019г. е наложен заповор върху вземания от банкови сметки на дружеството, като на 25.02.2019г. е спряна давността за всички публични вземания по образуваното изпълнително дело.

С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите по чл. 188 и чл. 189 от ДОПК. В случая за задълженията с период 01.01.2016г. – 31.12.2016г., абсолютната 10 годишна давност започва да тече от първи януари 2017 г. и изтича на 31.12.2026г., като към настоящия момент не е изтекла. За задълженията с период 01.01.2017 г. - 31.12.2017 г. съответно абсолютната давност би изтекла на 31.12.2027г. За задълженията с период 01.01.2018г. - 31.12.2019 г. абсолютната давност би изтекла на 31.12.2028г. Видно от доказателствата към настоящия момент не е налице изтекла абсолютна погасителна давност за нито едно от задълженията посочени в разпореджанието. Посочените задължения се явяват ликвидни и изискуеми към настоящия момент.

С оглед горното, жалбата се явява неоснователна, тъй като действията, предприети от публичния изпълнител, са правилни и законосъобразни, а именно да откаже да приложи института на погасителната давност, уредена в разпоредбите на ДОПК, като отпише публичните вземания на дружеството /за периоди 2016г. – 2018 г./ в общ размер на в общ размер на 6302, 12 лв., в това число главница и лихва. Като е стигнал до тези правни изводи директорът на ТД на НАП – С. е постановил правилно решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само са производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Водим от горното, Административен съд София – град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Би Ем К.“-ООД – [населено място], представлявано от управителя М. С. срещу Решение № ПИ-58/27.02.2023г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на „Би Ем К.“-ООД – [населено място] срещу Разпореджане по молба за погасяване по давност на публични задължения с изх. №С230022-137-0001222/10.02.2023г., издадено от главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА „Би Ем Кей“ ООД с ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място],[жк], блок 206, вх. 2, ап. 24, представлявано от управителя М. Б. С. да заплати на ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :